

Beeld: Iris Bergman

Er ligt weer die schelp. Op hetzelfde strand als altijd.
Ik snap nog steeds niet waarom.
Ik heb het nooit helemaal gesnapt, jullie obsessie met herinneringen.
Vanuit het water ziet de wereld er uit als een waas, altijd veranderend, maar altijd herhalend. Ik zie niet scherp zoals jullie dat kunnen.
Er was ooit één van jullie... Nee... Er is nooit een mens geweest die mij heeft begrepen.
Ik ben de hele wereld over geweest, maar toch kan ik het niet begrijpen.
Waarom bouwen mensen hun monumenten en wonderen als hun creaties toch weer worden opgeslokt door de zee? Waarom komen jullie tezamen, om elkaar toch weer te verlaten? Waarom kijken jullie altijd naar de hemel, maar nooit naar de zeeën?

Ik snap wel hoe die schelp daar komt, mijn ogen doen het nog wel, na al die jaren in de zilte lucht. Eerst is er de jongen, die het verborgen strand ontdekt.
Dan komt het meisje, lachend om iets wat de jongen zegt.
Ze komen elke keer terug, elke keer lachen zij een beetje harder.
Dan houdt het gelach op, ze komt niet meer, weken, maanden gaan er dan voorbij, zonder gelach, zonder gezelschap.
De jongen komt nog een laatste keer, om de schelp neer te leggen.
Hij huilt. Zijn tranen lopen over de rotsen van het strand.
Ik durf nooit zijn tranen te drogen.
Ik zie hem nooit terug... Ik heb hem nooit teruggezien...

Vroeger praatte er nog iemand tegen me.
Nereus.
Ten minste, zo noemde hij zichzelf. 'Familienaam', zei hij. Gekke oude man die hij was.

Hij legde mij uit waarom mensen dingen zo graag herinneren. Dat jullie waarde hechten aan het verleden. Aan de mensen die jullie ooit hebben gekend.
Dat jullie bang zijn om geen houvast te hebben op de wereld, bang voor de diepte onder jullie voeten.

Toen wilde ik hem en zijn vervelende wijsheid gewoon weg hebben.
Dat ergerde mij nog het meest aan hem. Hij wist teveel, veel meer dan ik toen wist.
Nu zie ik dat hij mijn beste vriend was. De oude man van de zee.
Op een dag was hij er ook niet meer. Hij is vast nog wel ergens, misschien te oud om zich het strand te herinneren, of, net zoals de jongen, te ontmoedigd om naar het diepe te durven.
De laatste keer dat ik Nereus zag, was er een storm. Hij was razend. Schreeuwend riep hij dat de wereld hem had verraden, dat ik hem had verraden. Ik snapte nooit waarom. Dat had ik hem moeten vragen voordat hij wegging. Met zijn laatste woorden hoorde ik hem dit strand vervloeken.
Misschien kan ik hem nog vragen wat hij bedoelde. Het is zo lang geleden.
Voor nu is het hoogtij. Ik neem deze schelp mee, voordat hij in de diepte verdwijnt.
Ik moet de jongen bedanken. Zonder hem had ik mijn verleden niet kunnen confronteren, had ik niet uit het water durven gaan.
Ik zal op zoek gaan naar Nereus, als hij er nog is. Ik vind hem wel, of een van hen tenminste. Het was natuurlijk zijn familienaam. Als ik onderweg die jongen vind, moet ik hem zijn schelp nog geven als dank voor zijn hulp.

Ik ga voor het eerst het water uit en jullie wereld in. Het is erg vreemd voor mij om zo het leven te confronteren, maar ik begrijp jullie nu iets beter. De zee is geen plek om herinneringen te bewaren.